

poëzieCentrum

Pernilla Berglund

4 • 5
3

versopolis

Pernilla Berglund
1982
Zweeds / Swedish

4 • 5
3

Nederlandse vertaling:
Lisette Keustermans

Engelse vertaling:
Katherine Stuart

3 *Jezelf zien op de berg, een pad om te volgen, rustplaatsen,*
4 *Zoals ik je nu voel, de bomen als een ja langs de rivier.*
5 *Gedurende een dag, we zijn meerdere jaren. Ik zeg je en verzeker het*
6 *Als mijn realiteit verklaard kan worden, praat dan niet over mij.*
7 *Een kant van mij die ik had moeten wagen, ik spreek over een*
8 *Ik kan erin zijn, alleen met mezelf. De muren*
9 *ik word in het gevoel*
10 *Hoe ik me ook laat, ik mag niet opnieuw gebeuren. Het moet*

13 *See yourself over the mountain, a trail to follow, rest areas,*
14 *As I feel you now, the trees like a yes along the riverside.*
15 *Over one day, we are several years. I say to you and promise,*
16 *You are not alone in finding out. Where the trees have*
17 *Where the sun has travelled along the window sill, its intrusion*
18 *beaten*
19 *It must be possible to wait, at last.*
20 *Over the forest is a light, the heavens are open without the sun*

23 *Se dig över fjället, en led att följa, rastplatser,*
24 *Som jag känner dig nu, träden som ett ja längs älven.*
25 *Under en dag, vi är flera år. Jag säger dig och lovar,*
26 *Du är inte ensam att upptäcka. Där träden har*
27 *Där solen har gått längs fönsterbrädet, insyn som*
28 *upptrampad*
29 *Det måste gå att vänta, tillslut.*
30 *Över skogen är ett ljus, himlen öppen utan solen*

Jezelf zien op de berg, een pad om te volgen, rustplaatsen, sneeuwplekken die niet wegsmelten in de zomer.

De dwergberken vormen de startlijn, de hoogte, de beklimming van vormen de weg. Het doel dat je voor ogen had. Maar achter elke kroon (de bergtop) is er een nieuwe (de bergtop). Wat je vanaf de hoogte ziet, de berg, een golvend dek. Het spreidt zich uit.

het is alleen maar hier

Een ochtend, de grond het dichtst bij de boom. Hier beginnen we. De lijnen, hoe het erlangs kan zijn. Ik kies jou en hetzelfde bedoelen. Niet als beloven, enkel het onmiskenbare. De schors, ik leg mijn hand op je, je huid. Ik voel me dichterbij jou hier.

Ten overstaan van jou; zoals ik zou willen zijn, door en door eerlijk. Alles wat ik niet uitgesproken heb, dat ik los moet laten. Als ik mezelf toon, mijn patroontjes, ik veroordeel mezelf. Ik kan ze niet tegenover jou plaatsen, mijn keuzen.

Zoals ik je nu voel, de bomen als een *ja* langs de rivier.
De zon in het water, het zit eerder in de beweging, de stromingen. Als ik denk, ben ik alles in het gevoel. De vallei, de weg van de rivier naar beneden. Bestaat alleen maar hier, mijn manier naar jou.

Je zoekt het eenvoudige in me, dat wat geen ruimte inneemt. Het zonlicht als het je 's ochtends wekt, je kunt het nooit weten anders.

Je snapt niet hoe het naar je komt. Het zijn de wegen die reizen. Je hebt geen handeling, het is een voorwaarts voeren. De plek rondom je, op weg om los te raken.

jouw plek zal een nieuwe zijn

Anders zijn wij iets vast, tot in augustus, de dagen worden anders. Het benauwde in de provincie. Vrees je hetgeen je niet aan kunt vatten, ik zie hoe je huivert. Je mag het niet als een waarheid aannemen. Ik leer het opnieuw.

Gedurende een dag, we zijn meerdere jaren. Ik zeg je en verzeker het we zijn nu. Zijn we minder als we samen zijn? We worden anderen alleen. Het raast voorbij, als ik mezelf kan bereiken tegelijkertijd. Wat ik over mezelf kan zeggen mag niet ophouden.

Een niet-gezochte plek, ik zie je hier nooit. Onder het takwerk, een tweede adem. De dennennaalden die de grond bedekken, de boom met droge stam. Jij kiest je kantjes, een zekerheid niet te veranderen. Ik kijk uit over, jij hebt nergens.

Ik volg de rivier stroomopwaarts, zo treed ik erin. Ik heb mijn terughoudendheid, een plek om over te steken. Het gaat waaien in de takken; mijn houding.

Nooit de eerste zijn, ik wil dat iedereen weggaat. Hier is geen plek. Ik denk steeds als nu, maar het zeggen op het juiste moment. Ik oefen. Jouw plek zal een nieuwe zijn.

Als mijn realiteit verklaard kan worden, praat dan niet over mij.
Ik wil niet voorspellen, ik wil het voorval zijn. Zo lang
ik volsta en dan weer terug.

Je bent niet de enige die het ontdekt. Waar bomen
opengingen, graspollen, veenmoerassen, luchten, het gele erin. Het licht
spreekt zoveel. Wij zijn niet van belang hier, het is een
opluchting. Wachten tot ik niet meer hoef.

Ik moet een volgende, de grond als het warmer wordt,
ontdooid. Ik *spreek* erover, als ik een afstand schep ten
behoefte van, een poosje. Ik zoek waar het ijs gesmolten is, een
reden om te wachten.

je herinnert je de plek nooit verder dan zo;

precies waar ik gebeur

Een kant van mij die ik had moeten wagen, ik spreek over een opluchting, een alleenzijn. Wat is dat om te tonen, het bestaat niet. Over de bedoeling *ervan* kan ik niets weten.
Het valt erbuiten

Waar de zon voorbij het raamkozijn is, inkijk
achterlaat het verwachten van. Ik *zou moeten*, het is
eenvoudig, gewoon op een steenworp afstand. In mijn plaats laat ik
een hele verdediging. Durven erkennen op weg naar huis.

Ik laat wat ik gedacht heb rusten. Ik zie het niet zoals het is,
een betekenis van. Je spreekt niet *tot* mij, zo voel ik
het. Ik vertroebel de rivier, sluit de dam en
leg droog. De vallei, een uitgegraven vaargeul, kale rotsen,
de zalmtrap. Ik laat het stil achter, zonder het constante
geraas, de watermassa's, zonder beweging.

Ik moet blijven staan precies waar ik gebeur, dichtbij
de bebouwing. Omhein de buurt, de zon niet verduisteren, ze
wekt me. Ik wil het horen; jij wil mij hoger,
kun je me die uitweg bieden? Ik verander niets
deze keer.

Ik kan erin zijn, alleen met mezelf. De muren
het enige wat zichtbaar is, de omheining. Als ik niet vraag waarom
ik hier ben, me haast, je mag nu niet naar me komen.
Ik moet het zijn gang laten gaan. Een plek die ik anders niet
kan leren.

aangestampt

Een weg recht het bos in, de stammen passeren.
Vorbij, niet afwijken. Recht naar het noorden lopen of gewoon lopen.

Ik raap het groen op achter je, het sterke van de varens
tussen het oranjegele. De vochtige bodem, een verzadiging
in de bladerhopen. Ik volg een aangestampt pad
langs uitgebloeide, verkleurde, meet de bladeren, de planten.

We dringen verder binnen, het donkere, lopen, baardmos, dennen.
De rivier blinkt tot hier. Ik kan mezelf niet
terugroepen. Jij die huiswaarts keert.

ik word in het gevoel

ik ben niet het gevoel

Het moet mogelijk zijn om te wachten, ten slotte.

een vastzitten

Het missen van ons, lang, grijsblauwe wolken, herfstige velden. Als ik het toch maar kan meemaken, waar we niet heen gaan.

Ik zoek me de grond, klaprozen bovenaan de helling naar het huis, de stenige grond waar ze in groeien. In de herfst verscheen alles wat bestemd is. Ik wens mezelf daarheen. Het eerste op de grond als het vriest, de sneeuw. Ik wil weten wat ik aan de oorzaak doe.

Hoe ik me ook laat, ik mag niet opnieuw gebeuren. Het moet steeds een nieuwe zijn. Maar dat we zijn wat we kunnen weten. Een winter per jaar, het is zelden anders dan in het verleden. De bomen staan langs een steile helling, de takken wit en het gewicht. Ik doe nooit een poging me daarin te begeven.

Over het bos een licht, de hemel is open zonder de zon die nooit boven de bomen uitkomt dit jaargetijde. Een scooterspoor duikt op uit het bos en loopt verder aan de andere kant van de weg. Sporen van rendieren in de sneeuw. De korte dagen, *het lukt om elke keer te kiezen*

Als het stellige niet bestond. Je niet aantrekken dat het in de berken waait, harder, sneeuwheuveld ontstaan,

De rust, waar je het dichtst bij me komt. En toch niet meer dan een ruimte. Het hinterland, een stap van de weg, niets waar ik geweest ben. Jij toenemend in mij, toch dichter.

See yourself over the mountain, a trail to follow, rest areas,
blotches of snow that do not melt in the summer.
The downy birches are the starting line, the elevation, the ascent
the distance. The place where you were heading. But after every
crest (summit) there is a new (summit). What you see
from that height, a billowing quilt, the mountain. It unfolds.

it is only here

A morning, the ground closest to the tree. It is here we
begin. The lines, how it can be alongside. I choose
you and to mean the same thing. Not like promising, just
the evident. The bark, I rest my hand on you, your
skin. I am closer to you here.

For you; as I would like to be, clear through and through.
All that I have left unsaid, that I have to let go. If I
show myself, my patterns, I condemn myself. I cannot
use my choices against you.

As I feel you now, the trees like a *yes* along the riverside.
The sun in the water, it is more in the movement, the currents. When
I think, I am everything in the feeling. The long valley, the river's way
downwards. It is only here, my way to you.

You search for the simple of me, what does not take space. The sunlight
when it awakens you in the morning, you can never know
otherwise.

You have no idea how it comes to you. It is the roads
that travel. You have no plot, it is a shoving
forward. The place around you, about to come unstuck.

your place shall be a new one

Otherwise we are firm, into August, the days become
different. The stifling in the county. Do you fear
what you cannot grasp hold of, I can see how it frightens you.
You should not take it as a truth. I
re-learn.

Over one day, we are several years. I say to you and promise, we are now. Are we less when we are together? We become others when we are alone. It rushes past, if I can reach myself too. What I can say about myself must not come to an end.

An un-sought place, I never see you here. Under the branches, a second wind. The pine needles that cover the ground, the tree's dry trunk. You choose the sides of you, a safety not to change. I survey, you have nowhere.

I follow the river upstream, it is how I go into it. I have my containment, a place to cross over. It is windy up in the branches; my attitude.

To never be the first, I want everyone else to leave. Here is no place. I always think like this, but to speak at the right moment. I practise. Your place shall be a new one.

If my reality can be interpreted, do not talk about me.
I do not want to foretell, I want to be the occurrence. As long as
I can extend and then return.

You are not alone in finding out. Where the trees have
opened up, the marshes, tussocks, the sallow in the air. The light
speaks so much. We are not valid here, it is like a
sense of relief. To wait until I no longer need to.

I need a next, the ground when it gets warmer,
thawed. I *speak* about it, if I make a distance
for the sake of it, a time. I search where the ice has gone; a
reason to wait.

you never remember the place any longer than this;

precisely where I happen

Pernilla Berglund

A side of me I ought to have dared, I am talking about a sense of relief, a solitude. What is the point of showing this, it does not exist. I cannot know anything *about* the meaning of. That is something beyond

Where the sun has travelled along the window sill, its intrusion that has left anticipation of. I *ought to*, it is easy, just a stone's throw away. I leave a whole defence in my place. To dare to admit on the way home.

I will leave my thinking be. I do not see it as it is, a meaning of. You do not speak *to* me, it is how I feel. I muddy the river, close the dam and dry up. The long valley, a dug-out channel, flat cliffs, the salmon ladder. I leave it quiet and without the constant roar, the water masses, without motion.

I must stop precisely where I happen, close to human settlement. Fence the area, not obstruct the sun, it wakes me. I need to hear it; you require me higher, can you give me that way out? I change nothing this time.

I can be in it, alone with myself. The walls are
only what is visible, the fences. If I do not ask why
I am here, make haste, you are not allowed to come to me now.
I must let it go on. A place I cannot
learn otherwise.

beaten

Straight in, a distance through the forest, pass the trunks.
Pass by, not turn aside. To walk straight north or just walk.

I gather the green after you, the ferns' strong
among the orange-yellow. The moist ground, a saturation
in the piles of leaves. I follow a beaten track through
what has ceased flowering, faded, measure the leaves, the plants.

We take ourselves further in, the dark, go, beard lichen, pine trees.
The river glitters all the way in here. I cannot call myself
back. You who turns to go home.

I become in the feeling

I am not the feeling

It must be possible to wait, at last.

a stuck

A longer absence of us, grey-blue clouds, the autumnal fields. If I can experience anyway, where we do not go.

I search for the ground, poppies on the brow of the hill up towards the house, the stony ground they grow in. In the autumn, come everything as intended. I will myself there. The first on the ground when it freezes, the snow. I want to know what I make the cause.

No matter how I let myself, I must not happen again. It must always be a new. But that we are what we can know. One winter per year, it is rarely anything more than it was the previous year. The trees stand up on a steep upward slope, their branches white and the heaviness. I will never attempt to take myself in there.

Over the forest is a light, the heavens are open without the sun that never reaches above the treetops this time of year. A snow scooter track emerges from the forest and continues on the other side of the road. Tracks of reindeer in the snow. The short days, *you can choose every time*

If only the determined did not exist. Not taking on board, how the wind blows in the birch trees, harder, compacts the snow in drifts,

Rest, where you closest reach me. And still not more than a space. The hinterland, one step off the road, nothing where I have been. You are increasing in me, closer still.

Se dig över fjället, en led att följa, rastplatser,
snöfläckarna som inte smälter under sommaren.
Fjällbjörkarna är startlinjen, höjden, bestigningen av
är sträckan. Målet dit du tänkt dig. Men efter varje
krön (*fjälltoppen*) är ett nytt (*fjälltoppen*). Det du ser
från höjden, ett böljande täcke, fjället. Det breder ut sig.

det finns bara här

En morgon, marken närmast trädet. Det är här vi
börjar. Linjerna, hur det kan vara längs med. Jag väljer
dig och att mena samma sak. Inte som att lova, bara
det självklara. Barken, jag vilar min hand mot dig, din
hud. Jag står dig närmare här.

Inför dig; som jag skulle vilja vara, rak helt igenom.
Allt jag lämnat osagt, att jag måste släppa. Om jag
visar mig, mina mönster, jag dömer mig. Jag kan inte
ställa mot dig, mina val.

Som jag känner dig nu, träden som ett *ja* längs älven.
Solen i vattnet, det är mer i rörelsen, strömmarna. När
jag tänker, jag är allt i känslan. Dalgången, älvens väg
neråt. Det finns bara här, mitt sätt till dig.

Du letar mitt enkla, det som inte tar plats. Solljuset
när det väcker dig på morgonen, du kan aldrig veta
annars.

Du anar inte hur det kommer till dig. Det är vägarna
som färdas. Du har ingen handling, det är ett förande
framåt. Platsen omkring dig, på väg att lossna.

din plats ska vara en ny

Annars är vi ett fast, in i augusti, dagarna blir
annorlunda. Det kvalmiga i länet. Räds du det
som du inte kan ta i, jag ser hur det skrämmer.
Du ska inte ta det till dig som en sanning. Jag
lär om.

Under en dag, vi är flera år. Jag säger dig och lovar,
vi är nu. Är vi mindre när vi är tillsammans? Vi blir
andra ensamma. Det rusar förbi, om jag kan hinna mig
själv samtidigt. Det jag kan säga om mig själv får inte
ta slut.

En osökt plats, jag ser dig aldrig här. Under
grenverket, en andra andning. Barren som täcker
marken, trädets torra stam. Du väljer dina sidor,
en trygghet att inte ändra. Jag ser ut över, du har
ingenstans.

Jag följer älven uppströms, så går jag in i det. Jag har
min hållhet, en plats att komma över. Blåser upp
i grenarna; min inställning.

Att aldrig vara den första, jag vill att alla andra ska gå.
Här är ingen plats. Jag tänker alltid som nu, men att
säga vid rätt tillfälle. Jag övar. Din plats ska vara en ny.

Om min verklighet kan tydas, så tala inte om mig.
Jag vill inte förutsäga, jag vill vara händelsen. Så länge
jag räcker till och sedan tillbaka.

Du är inte ensam att upptäcka. Där träden har
öppnat, myren, tuvor, det gula i luften. Ljuset
talar så mycket. Vi gäller inte här, det är som en
lättnad. Att vänta tills jag inte längre behöver.

Jag måste ett nästa, marken när det blir varmare,
tinad. Jag *talar* om det, om jag gör ett avstånd för
sakens skull, en tid. Jag söker där isarna gått; en
anledning att vänta.

du minns aldrig platsen längre än så här;

precis där jag händer

En sida av mig som jag borde vågat, jag talar om en
lättnad, en ensamhet. Vad är det här att visa, det finns
inte. Om det som är meningen *med* kan jag inget veta.
Det rör sig utanför

Där solen har gått längs fönsterbrädet, insyn som
lämnat kvar förväntan om. Jag *borde*, det är
enkelt, bara ett stenkast ifrån. Jag lämnar ett helt
försvar i mitt ställe. Att våga erkänna på väg hem.

Jag ska låta det tänkta vara. Jag ser det inte som det är,
en betydelse av. Du talar inte *till* mig, det är hur jag
känner. Jag grumlar älven, stänger dammen och
torrlägger. Dalgången, en urgrävd ränna, kliphällar,
laxtrappan. Jag lämnar det stilla och utan det ständiga
dånnet, vattenmassorna, utan rörelse.

Jag måste stanna precis där jag händer, nära
bebyggelsen. Hägna området, skym inte solen, den
väcker mig. Jag behöver höra det; du begär mig högre,
kan du ge mig den utvägen? Jag ändrar ingenting
den här gången.

Jag kan vara i det, ensam med mig själv. Väggarna är bara det som syns, staketet. Om jag inte frågar varför jag är här, skyndar mig, du får inte komma till mig nu. Jag måste låta det hållas. En plats jag annars inte kan lära mig.

upptrampad

Rakt in, en sträcka genom skogen, passera stammarna. Förbi, inte avvika. Att gå rakt norrut eller bara gå.

Jag samlar det gröna efter dig, ormbunkarnas starka bland det orangegula. Den våta marken, en mättnad i lövhögarna. Jag följer en upptrampad stig genom utblommade, avfärgade, mäter bladen, växterna.

Vi tar oss längre in, det mörka, gå, skägglav, tallar. Älven blänker ända in hit. Jag kan inte kalla mig tillbaka. Du som vänder hem.

jag blir i känslan

jag är inte känslan

Det måste gå att vänta, tillslut.

en fastnad

En längre avsaknad av oss, gråblå moln, höstlika åkrarna. Om jag kan uppleva ändå, dit vi inte går.

Jag letar mig marken, vallmon i backkrönet upp mot huset, den steniga jorden de växer i. I höst, kom allt som är menat. Jag vill mig dit. Det första mot marken när det fryser, snön. Jag vill veta vad jag gör till orsaken.

Hur jag än låter mig, jag får inte hända igen. Det ska alltid vara ett nytt. Men att vi är det vi kan veta. En vinter om året, det är sällan något annat än som i fjol. Träden reser sig i en brant backe uppåt, grenarna vita och tyngden. Jag gör aldrig ett försök att ta mig in dit.

Över skogen är ett ljus, himlen öppen utan solen som aldrig går över trädtopparna den här årstiden. Ett skoterspår kommer ut ur skogen och fortsätter på andra sidan vägen. Spår efter renar i snön. De korta dagarna, *det går att välja varje gång*

Om inte det bestämda fanns. Att inte ta till sig, hur det blåser i björkarna, hårdare, lägger snön i drivor,

Vilan, där du närmast når mig. Och ändå inte mer än ett utrymme. Inlandet, ett steg av vägen, ingenting där jag varit. Du tilltar i mig, närmare ändå.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Pernilla Berglund
- © translations into Dutch: Lisette Keustermans
- © translations into English: Katherine Stuart

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille
Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2017/3962/9
ISBN 978-90-5655-187-2

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Pernilla Berglund (1982) is een spannende jonge stem uit het Hoge Noorden. Ze woont en werkt in Umeå, in het noorden van Zweden, waar ze ook geboren is op een lange, lichte junidag. Umeå is een hippe bruisende stad in de eindeloze wildernis. Die bijzondere omgeving tekent het werk van vele schrijvers uit het Noorden. Ook in het werk van Pernilla Berglund speelt het landschap een belangrijke rol. In haar debuutbundel *Tilltar* (Toenemend, 2013) onderzoekt ze de relatie met de medemens, in de zoektocht naar een plaats, zowel geografisch als in het leven. Binnen- en buitenlandschappen doorkruisen elkaar, nabijheid wordt afstand, en in deze bewegingen ontstaat een identiteit. Schrijven is voor Berglund een manier van denken die ruimte geeft aan meerdere interpretaties en waarheden.

In 2014 werd haar debuutbundel vertaald naar het Deens. Een jaar later verscheen een tweede bundel, *Fälla* (2015, Val). In 2015 stond Berglund op het podium van het literaire festival Krokodil in Belgrado (Servië) en Ars Poetica in Bratislava (Slovakije). Ze is ook redacteur van het Noord-Zweedse literaire tijdschrift *Provins* (Provincie) dat vorig jaar werd genomineerd voor 'Beste Zweeds Cultureel Magazine van het Jaar'.

Pernilla Berglund (1982) is one of the exciting voices of the younger generation of poets from the North. She lives and works in Umeå, in northern Sweden, where she was born on a long, bright June day. Umeå is a trendy and vibrant town in the endless wilderness. That particular area influences the work of many writers from the North. Landscape plays an important role in Berglund's work. In her debut collection *Tilltar* (*Increasing*, 2013) she examines the relationship with her fellow human beings, in a search for space and location, both geographically and in life. Outer and inner landscapes intersect, proximity becomes distance, and all these movements result in the creation of an identity. Writing is, for Berglund, a way of thinking that gives space to different interpretations and truths.

In 2014 her debut collection was translated into Danish. A year later a second collection appeared, entitled *Fälla* (*Felling*). In 2015, Berglund performed at the literary festival Krokodil in Belgrade (Serbia) and at Ars Poetica in Bratislava (Slovakia). She is the editor of the northern Swedish literary magazine *Provins* (*Province*) which was nominated last year for 'Best Swedish Cultural Magazine of the Year'.

Pernilla Berglund (1982, Zweden) is een van de dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het derde projectjaar zal Versopolis 137 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Pernilla Berglund (1982, Sweden) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the third year of the project, Versopolis will promote 137 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.